

Σύγχρονες Επιχειρήσεις, Σύγχρονη Ελλάδα

**ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ
κ. ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ ΤΗΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ κ. ΑΛΕΞΗ ΤΣΙΠΡΑ
ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΣΕΒ**

13/05/2013, Μέγαρο Μουσικής Αθηνών

Με ιδιαίτερη χαρά καλωσορίζουμε σήμερα εδώ τον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, και με ιδιαίτερο ενδιαφέρον θα τον ακούσουμε.

Ελπίζω η πρώτη αυτή θεσμική επαφή, με την ευκαιρία της Γενικής μας Συνέλευσης, ν' ανοίξει την πόρτα μιας επικοινωνίας χωρίς προκαταλήψεις, ενός διαλόγου χωρίς προσχήματα ανάμεσα στον ΣΕΒ και τον ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν χρειάζεται, προφανώς, να συμφωνούμε σε όλα. Επιβάλλεται, όμως, να μπορούμε να συζητούμε για όλα. Επιβάλλεται από την κρίση που βιώνουμε, από τους κινδύνους που αντιμετωπίζουμε, από τις προκλήσεις στις οποίες ακόμη δεν έχουμε ανταποκριθεί.

Για να ανακάμψει ο τόπος, πρέπει να δώσουμε τη μάχη σε πολλά ανοιχτά μέτωπα. Είμαστε προκαταβολικά χαμένοι αν παραμείνουμε στα χαρακώματα –σε τακτικές διχασμού, σε πρακτικές αλληλοαποκλεισμού, σε παράθεση στερεοτύπων.

Ζούμε μια κρίση πρωτόγνωρη, για τη δική σας όπως και για τη δική μου γενιά. Βιώνουμε την ίδια πραγματικότητα –την πραγματικότητα ενός τόπου που, μετά από τέσσερα χρόνια αδιέξοδων πολιτικών, μετά από τρία μνημόνια, δύο κουρέματα του χρέους μας, δισεκατομμύρια ευρώ σε δάνεια, αλληπάλληλα πακέτα μέτρων και οδυνηρές θυσίες, εξακολουθεί να φτωχαίνει και να αγωνιά.

Πάνω από το ένα τέταρτο του εργατικού δυναμικού της χώρας είναι άνεργο. Το 60% των νέων μας δεν έχει μοίρα στην αγορά εργασίας. Η καθημερινότητα έχει γίνει Γολγοθάς για τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία. Η λιτότητα δοκιμάζει τα όρια αντοχής των πολιτών, η ύφεση δοκιμάζει τις αντοχές των επιχειρήσεων. Κι εδώ πρέπει να σας πω ότι, σήμερα πλέον, ακόμα και οι πιο ανθεκτικές παραγωγικές μονάδες, αυτές που στα πέτρινα τούτα χρόνια διατήρησαν ζωντανή την προοπτική της ανάκαμψης, γονατίζουν κάτω από το βάρος των φόρων, του αυξημένου κόστους ενέργειας, της μειωμένης ζήτησης, της ανύπαρκτης ρευστότητας. Η ελληνική επιχείρηση και ο παραγωγικός ιστός της οικονομίας έχουν υποστεί ανήκεστο βλάβη.

Η τρόικα ελέγχεται για λάθη, αστοχίες, αδιέξοδες εμμονές. Αλλά, κι εμείς δεν κάναμε αυτό που πρωτίστως έπρεπε να κάνουμε. Ούτε το κράτος αλλάξαμε ούτε την οικονομία ανακαινίσαμε ούτε την κοινωνία θωρακίσαμε. Περιοριστήκαμε στον ρόλο των απρόθυμων λογιστών ή των πρόθυμων εισαγγελέων των μνημονιακών πολιτικών. Κι αυτό πληρώνουμε σήμερα.

Οι μνημονιακές πολιτικές και η δική μας αδυναμία να αντιμετωπίσουμε την κρίση άνοιξαν βαθιές πληγές και πραγματικά χάσματα στο κοινωνικό σώμα. Οι ανισότητες διευρύνθηκαν. Για τη μεγάλη πλειοψηφία των συμπατριωτών μας όλα έχουν γίνει πολύ πιο δύσκολα: η εργασία, η διατροφή, η παιδεία, η περίθαλψη, η μετακίνηση.

Ζητείται ελπίδα, αλλά παντού μέσα στην κοινωνία εξακολουθεί να επικρατεί απαισιοδοξία, σχεδόν μοιρολατρία. Κι όσοι έχουν τα μέσα ή τα προσόντα αναζητούν άλλον ορίζοντα, έξω από την Ελλάδα.

Δεν φτωχαίνουμε απλώς, ξεφτίζουμε ως χώρα.

Η ίδια η πραγματικότητα, αγαπητέ πρόεδρε, μας λέει ότι αποτύχαμε –κι εμείς και οι δανειστές μας.

Αλλά, όπως θα έλεγε κι ο Μαρξ (παραφράζω μια χαρακτηριστική ρήση του), δεν είμαστε φιλόσοφοι, ώστε ν' αρκεστούμε να ερμηνεύουμε την κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο τόπος. Πρέπει να τον μετασχηματίσουμε –να τον ανασυγκροτήσουμε.

Είναι μια πρόκληση που αφορά όσες πολιτικές δυνάμεις θέλουν να έχουν διάρκεια και προοπτική. Εξίσου αφορά όμως και τους παραγωγικούς φορείς που έχουν ρόλο στην οικονομία και δεν είναι αποκομμένοι από την κοινωνία.

Ο ίδιος ο Μαρξ (ελπίζω να μη σας ξενίζει που προστρέχω και πάλι σ' αυτόν), ο ίδιος ο Μαρξ πίστευε πάντοτε ότι η παραγωγή, και η βιομηχανία ειδικότερα, αποτελούν εκδήλωση των «πιο ουσιαστικών δυνάμεων του ανθρώπου». Κι εμείς στον ΣΕΒ συμφωνούμε απόλυτα μαζί του.

Κύριε πρόεδρε,

Η μνημονιακή λιτότητα κινδυνεύει να μας οδηγήσει σε πλήρες οικονομικό και κοινωνικό αδιέξοδο, για το οποίο κανένας Έλληνας δεν θα έχει λόγο να χαρεί. Κανείς, όποιο κόμμα κι αν ψηφίζει, όποια ιδεολογία κι αν ασπάζεται, σε όποια κοινωνική ομάδα κι αν ανήκει.

Εμείς πιστεύουμε ότι είναι ανάγκη, και μπορούμε, να επιδιώξουμε άμεσα την αναπροσαρμογή του αντι-αναπτυξιακού μνημονίου, αντιπαραθέτοντας ένα Εθνικό Σχέδιο Ανασυγκρότησης και Ανάπτυξης. Γραμμένο με τα δικά μας χέρια, στη δική μας γλώσσα, στη βάση των δικών μας αναγκών και προτεραιοτήτων.

Το έδαφος για μια τέτοια αναπροσαρμογή είναι, σήμερα, ευεπίφορο. Πληθαίνουν οι φωνές στην Ευρώπη που δείχνουν να συνειδητοποιούν ότι η γερμανική συνταγή λιτότητας συνεπάγεται δυσβάστακτο κοινωνικό κόστος και άδηλες πολιτικές συνέπειες. Υποστηρίζουν την ανάγκη να χαλαρώσουν οι επιταγές της δημοσιονομικής προσαρμογής. Επιδιώκουν να δοθεί μεγαλύτερη έμφαση στις αναπτυξιακές πολιτικές –έτσι ώστε η έξοδος από την κρίση να βασιστεί στην ανάπτυξη και την επένδυση. Είναι θέσεις που ο ΣΕΒ υποστηρίζει σταθερά, δημόσια και επίμονα από την εποχή ήδη της στρεβλής εφαρμογής του πρώτου μνημονίου.

Σ' αυτόν τον στόχο, ή τουλάχιστον σ' αυτό το πλαίσιο, πιστεύω ότι λίγο-πολύ συγκλίνουμε.

Ο άλλος μεγάλος στόχος που θέτουμε είναι η δημιουργία ενός νέου κράτους. Ενός κράτους σύγχρονου και παραγωγικού, στην υπηρεσία των πολιτών και όχι των συντεχνιών. Ενός κράτους που να αποτελεί εργαλείο και όχι εμπόδιο της ανάπτυξης.

Το ρουσφετολογικό και αναχρονιστικό κράτος του δικομματισμού της μεταπολίτευσης είναι το μεγάλο εμπόδιο στον εκσυγχρονισμό της χώρας. Πρέπει να χιστεί από την αρχή.

Με απόλυτη διαφάνεια και αυστηρή αξιοκρατία. Με αντικειμενικά κριτήρια τα προσόντα και την αποδοτικότητα.

Ξέρω ότι, στην παραδοσιακή αντίληψη της Αριστεράς, η αποδοτικότητα δεν αποτελεί πολιτική και κοινωνική αξία. Είναι όμως το κατ' εξοχήν ζητούμενο σε μια ανταγωνιστική οικονομία ικανή να παράγει κοινωνική υπεραξία. Από την άλλη, δεν βλέπω γιατί η Αριστερά έχει λόγο να προασπίζεται την ύπαρξη άχρηστων πρακτικά φορέων, που μόνο την κομματική σκοπιμότητα άλλων εξυπηρετούν.

Για να αναπτυχθεί και να μπορεί να αποδίδει κοινωνικό μέρισμα, η ιδιωτική οικονομία χρειάζεται ένα ελεύθερο πεδίο δράσης και ένα ικανό κράτος. Το κράτος χρειάζεται μια εύρωστη οικονομία, από την οποία να αντλεί πόρους για την άμυνα, την ασφάλεια και την κοινωνική πρόνοια. Όλοι έχουμε συμφέρον από μία σύγχρονη ιδιωτική οικονομία και ένα σύγχρονο κράτος. Η αγορά κι η Αριστερά μπορούν να συγκλίνουν και σε αυτόν τον στόχο!

Αγαπητέ πρόεδρε,

Το μεγάλο διακύβευμα για τον λαό και το μέλλον μας είναι η αναγκαία αλλαγή. Αν ο τόπος δεν εκσυγχρονιστεί, δεν θα επιβιώσει στον σύγχρονο κόσμο.

Σημασία δεν έχει αν ίσως βλέπουμε την αλλαγή με διαφορετικούς όρους και συσχετισμούς. Σημασία έχει ν' αναγνωρίσουμε την ανάγκη της αλλαγής. Και να συναγωνιστούμε με καθαρές θέσεις για την επίτευξή της.

Το αίτημα της Αλλαγής σήμερα δεν είναι μονοπώλιο κανενός φορέα. Είναι υπόθεση της Δεξιάς αν πράγματι θέλει να εκσυγχρονιστεί. Και είναι υπόθεση της Αριστεράς αν πράγματι φιλοδοξεί να κυβερνήσει.

Είναι υπόθεση των εργαζομένων που θέλουν να συμμετάσχουν ενεργά σ' ένα καλύτερο μέλλον, και είναι υπόθεση ενός κεφαλαίου που δεν βλέπει μόνο το κέρδος του, αλλά και το γενικό συμφέρον.

Η Ελλάδα σήμερα βουλιάζει, γιατί έχει μείνει στάσιμη. Πρέπει να ταρακουνηθούμε, για να προχωρήσουμε. Χρειαζόμαστε λοιπόν ρηξικέλευθες πολιτικές και λύσεις ανατρεπτικές. Στο πλαίσιο αυτό, ο ριζοσπαστισμός του ΣΥΡΙΖΑ είναι χρήσιμος. Είναι ευπρόσδεκτος. Περιέχει ένα δυναμικό στοιχείο, απαραίτητο σε μια πραγματικότητα που επιβάλλει έτσι κι αλλιώς ρεαλισμό. Σας ευχαριστώ και πάλι για την παρουσία σας σήμερα εδώ, και σας καλώ σ' αυτό το βήμα διαλόγου.